

**Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,
Φίλες και Φίλοι,**

Το 34^ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ πραγματοποιείται μέσα σε μια εξαιρετικά κρίσιμη και δύσκολη συγκυρία για τον κόσμο του μόχθου και της εργασίας. Βρισκόμαστε εδώ, λίγες μόνο μέρες μετά την απόφαση της σημερινής κυβέρνησης να μετατρέψει το δημοσιονομικό έλλειμμα της χώρας σε «εξόντωση» των μισθωτών και των συνταξιούχων. Η χώρα μπαίνει σε ένα μακρύ «τούνελ» ύφεσης και κοινωνικών εκρήξεων, με αβέβαιο το πότε και αν θα δει φως.

Το κατ' επίφαση «Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης» της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ καταγράφεται, πλέον, στην ιστορία ως η σκληρότερη επίθεση ενάντια στην κοινωνία των εργαζομένων, από τη Μεταπολίτευση και μετά. Η «διακήρυξη της 3^{ης} Μάρτη», η οποία θα μείνει πλέον στην ιστορία ως αποφράδα ημέρα για τους Έλληνες εργαζόμενους, αποτελεί το ισχυρότερο μίγμα νεοφιλελεύθερων πολιτικών, που έχουν εξαγγελθεί ποτέ. Ο τίτλος «Πρόγραμμα Κοινωνικής Αστάθειας και Καθήλωσης» ίσως να του ταίριαζε καλύτερα. Ένα μπαράζ κοινωνικά άδικων μέτρων, που τραυματίζουν τον κοινωνικό ιστό, επιφέρουν κοινωνική αρρυθμία και διαταράσσουν την κοινωνική συνοχή. Δικαιώματα που κατακτήθηκαν με πολύχρονους μαζικούς αγώνες των δυνάμεων της εργασίας υπονομεύονται και τίθενται υπό ανοικτή αμφισβήτηση. Ζητήματα που ήταν «κόκκινη γραμμή» για τον κόσμο της μισθωτής εργασίας, γίνονται σε μια νύχτα αντικείμενο διαπραγμάτευσης και περιστολών.

Η κυβέρνηση καταργώντας κάθε έννοια κοινωνικού διαλόγου και επικαλούμενη την κοινωνική συναίνεση, μέσα από παραπλανητικές δημοσκοπήσεις, δημιουργεί έναν ασφυκτικό κλοιό για τα εργατικά νοικοκυριά. Πρόκειται για μονομερείς και αυθαίρετες αποφάσεις, που στερούνται αναπτυξιακού χαρακτήρα, καλώντας τους Έλληνες πολίτες να θυσιάσουν το παρόν τους και να υποθηκεύσουν το μέλλον τους. Με την εφαρμογή αυτών των μέτρων όχι μόνο δεν βγαίνει η χώρα από

την κρίση αλλά αντιθέτως καταδικάζεται σε μακροχρόνια ύφεση, που θα επιφέρει νέες ακόμα πιο οδυνηρές καταστάσεις για τον ελληνικό λαό.

Το Συνέδριό μας, η κορυφαία αυτή θεσμική διαδικασία, πρέπει να αποτελέσει, μακριά από παραταξιακές σκοπιμότητες, από τις διαιρέσεις και τις αντιθέσεις του χθες, το εφαλτήριο για την αντεπίθεση του Συνδικαλιστικού Κινήματος, το σημείο εκκίνησης νέων αγώνων των εργαζομένων για την διασφάλιση των αυτονόητων, την υπεράσπιση των κοινωνικών κεκτημένων και την αποτελεσματική διεκδίκηση των δίκαιων αιτημάτων μας. Οι εργαζόμενοι πρέπει να βρεθούν στην πρωτοπορία συγκρότησης ενός κοινωνικού μετώπου, για να μην εφαρμοστούν αυτές οι ανάλγητες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Μέσα σε αυτό το δύσκολο κοινωνικά περιβάλλον, οι εργασίες του 34^{ου} Συνεδρίου μας, αποτελούν προνομιακό πεδίο για να πράξουμε την αυτοκριτική μας, με λεπτομερή εξέταση των καλώς και κακώς κειμένων στο Συνδικαλιστικό Κίνημα, ώστε να τεθούν στέρεες βάσεις για την μαζικοποίηση του και την ενδυνάμωση της παρέμβασής του.

Εργαζόμενες και Εργαζόμενοι,

Η Ελλάδα βρίσκεται στη δίνη της διεθνούς οικονομικής κρίσης, με ιδιαίτερα δυσμενείς συνέπειες για την πραγματική οικονομία, την αγορά εργασίας και την καθημερινότητα των ελλήνων πολιτών. Η ραγδαία αύξηση της ανεργίας, με την απώλεια περισσότερων από 150 χιλιάδων θέσεων εργασίας το τελευταίο έτος, η έλλειψη ρευστότητας στην αγορά σε συνδυασμό με την καθίζηση της ανάπτυξης και τη συρρίκνωση της αγοραστικής δύναμης των μεσαίων και χαμηλών εισοδηματικών στρωμάτων, μετά και τα έκτακτα μέτρα, έχουν οδηγήσει ένα μεγάλο αριθμό συμπολιτών μας κάτω από τα όρια της φτώχειας. Για πρώτη φορά μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο μειώνεται δραματικά το μέσο επίπεδο διαβίωσης, δημιουργώντας συνθήκες εκδήλωσης μιας γενικευμένης κοινωνικής κρίσης.

Η Ελλάδα, όμως, βρίσκεται και στις συμπληγάδες της διεθνούς κερδοσκοπίας. Η υποκινούμενη υποβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας της χώρας ανάγκασε μια αναποφάσιστη, φοβική και αμήχανη κυβέρνηση, μέσα σε συνθήκες οικονομικής ύφεσης, να μετακυλήσει το δυσβάσταχτο τοκογλυφικό κόστος του δανεισμού στους «συνήθεις υπόπτους», τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους, τους «μόνιμους και

νόμιμους χρηματοδότες» του Κρατικού Προϋπολογισμού. Η κυβέρνηση με την αρχική της δυσπραγία, μικροπολιτικούς χειρισμούς σε κρίσιμα οικονομικά ζητήματα και ρεβανσιστικές λογικές συνέβαλε σημαντικά στο διεθνή διασυρμό της χώρας και στη διαμόρφωση αυτής της τραγικής κατάστασης.

Εισοδηματική Πολιτική και Δημοσιονομική Ισορροπία

Οι εργαζόμενοι όλης της χώρας κατανοούμε τη δύσκολη κατάσταση της Ελληνικής Οικονομίας και την ανάγκη διασφάλισης της βιωσιμότητάς της. Δεν αποδεχόμαστε, όμως, σε καμία περίπτωση να πληρώσουμε πάλι εμείς σχεδόν εξ ολοκλήρου «το μάρμαρο» της αποκατάστασης της δημοσιονομικής της ισορροπίας.

Δημοσιονομική σταθερότητα, άλλωστε, δεν πρέπει να σημαίνει κοινωνική αναληψία και περικοπή των πραγματικών και ζωτικών αναγκών της ελληνικής κοινωνίας. Δημοσιονομική εξυγίανση σημαίνει περιστολή στις σπατάλες και τη διασπάθιση του δημοσίου χρήματος, πάταξη της εξωφρενικής φοροδιαφυγής με ταυτόχρονες διαρθρωτικές αλλαγές αναπτυξιακού χαρακτήρα καθώς και «νοικοκύρεμα» της οικονομίας.

Όλα τα προηγούμενα χρόνια, οι έλληνες εργαζόμενοι έχουν κάνει μεγάλες θυσίες και έχουν υποστεί σημαντικές απώλειες στο εισόδημά τους. Αποτέλεσαν διαχρονικά τον πιο «εύκολο στόχο» των εφαρμοζόμενων πολιτικών λιτότητας και της ανάληψης δημοσιονομικών βαρών, χωρίς ποτέ να απολαύσουν τα αντίστοιχα οφέλη από τον παραγόμενο πλούτο και την κερδοφορία των επιχειρήσεων. Τα βάρη του ασθενούς κράτους έπεσαν στις πλάτες των εργαζομένων προκαλώντας και εντείνοντας τις κοινωνικές ανισότητες. Φτάνει πια.....Ας πληρώσουν και ας επενδύσουν όλοι εκείνοι, που χρόνια πλούτιζαν ή φοροδιέφευγαν με την «ανοχή» όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων, ώστε να τροφοδοτηθεί η ανάπτυξη και να δημιουργηθούν νέες και βιώσιμες θέσεις εργασίας. Να πληρώσουν, επιτέλους, οι έχοντες, οι κατέχοντες και οι «ξεφεύγοντες».

Η οικονομική κρίση ανέδειξε με τον πιο επώδυνο τρόπο τις μακροχρόνιες αδυναμίες και παθογένειες της Ελληνικής Οικονομίας, τις χρονίζουσες στρεβλώσεις και τις αγκυλώσεις της δημόσιας διοίκησης, την ανεπάρκεια των ελεγκτικών και εισπρακτικών μηχανισμών του κράτους. Επέτεινε την ανάγκη για βαθιές τομές και μεταρρυθμίσεις με κοινωνικό προσανατολισμό και στόχευση. Οι μεταρρυθμίσεις

αυτές όμως δεν είναι δυνατόν να επιβληθούν ούτε «από τα πάνω» ούτε «από έξω». Χρειάζονται ευρύτερες κοινωνικές συμφωνίες και μια πλατιά κοινωνική συναίνεση, που θα προκύπτουν από έναν ουσιαστικό κοινωνικό διάλογο, χωρίς κομματικές παρωπίδες και μικροπολιτικές λογικές.

Απαιτείται ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο μεταξύ των κυβερνώντων, των εργαζομένων και των εργοδοτών. Μόνο έτσι η έξοδος της οικονομίας από την ύφεση θα αποτελέσει σημείο εισόδου σε μια διατηρήσιμη κοινωνική οικονομία της αγοράς, που έχοντας ως επίκεντρό της τον άνθρωπο θα διασφαλίζει τη καλύτερη δυνατή ισορροπία ανάμεσα στην κοινωνική συνοχή και την ανταγωνιστικότητα. Η οικονομική ανάταξη της χώρας είναι δυνατή μέσα από την εκμετάλλευση των συγκριτικών μας πλεονεκτημάτων στον Τουρισμό, τη Ναυτιλία και τον Αγροτικό Τομέα, την επένδυση στην Γνώση, την Έρευνα και την Καινοτομία καθώς και την ανάδειξη της ποιοτικής υπεροχής των ελληνικών βιομηχανικών προϊόντων.

Σε μια κρίσιμη περίοδο για τη χώρα χρειάζονται υπεύθυνες πολιτικές, αποφάσεις και πρωτοβουλίες, με γνώμονα την ανάπτυξη και την κοινωνική δικαιοσύνη. Η κυβερνητική πλειοψηφία, όμως, έχει επιλέξει το δρόμο της ανευθυνότητας, με ακατάσχετη κινδυνολογία, διγλωσσία και λαϊκισμό. Τα προεκλογικά συνθήματα «λεφτά υπάρχουν» και «αλλάζουμε ή βουλιάζουμε» έδωσαν τη θέση τους στο εκβιαστικό δίλημμα «μέτρα ή διάλυση», με την κυβέρνηση να λαμβάνει μέτρα διάλυσης του κοινωνικού κράτους, βουλιάζοντας τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους στην ανέχεια.

Οι διαθέσεις της φάνηκαν από τις πρώτες ημέρες διακυβέρνησης, όταν στράφηκε ενάντια σε μια ουσιαστικά ευπαθή ομάδα, τα stage, ανασφάλιστους εργαζόμενους των 450 Ευρώ, που σε πολλές περιπτώσεις καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες στις υπηρεσίες που απασχολούνται. Θεωρώντας τους «γαλάζια προνομιούχα παιδιά», υπεύθυνους για τη διασπάθιση του δημοσίου χρήματος, τους στέρησε ακόμη και το κατοχυρωμένο δικαίωμα της προσαύξησης στη μοριοδότηση, εξοστρακίζοντάς τους από την αγορά εργασίας. Δεν υπάρχουν γαλάζια, πράσινα και κόκκινα παιδιά. Υπάρχουν νέοι άνθρωποι, που διεκδικούν το δικαίωμα στην εργασία και την αξιοπρεπή διαβίωση. Η ανεργία των νέων έως 29 ετών έχει εκτιναχθεί στα ύψη αγγίζοντας το 20% και προβλέπεται να αυξηθεί δραματικά το προσεχές

διάστημα. Αν υπολογιστούν οι φοιτητές-σπουδαστές που επιθυμούν να δουλέψουν αλλά δεν καταγράφονται και οι στρατευμένοι, το ποσοστό αυτό ξεπερνά το 30%.

Η ανευθυνότητα αυτή είναι κληροδότημα της αντιπολιτευτικής λογικής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. όλο το προηγούμενο χρονικό διάστημα. Ως αξιωματική αντιπολίτευση δεν συναίνεσε ποτέ σε ηπιότερα μέτρα που προτάθηκαν στο παρελθόν, μέτρα που αν είχαν έγκαιρα εφαρμοσθεί, θα είχαν θωρακίσει σε ένα βαθμό την Ελληνική Οικονομία. Για το ΠΑΣΟΚ ως αντιπολίτευση, άλλωστε, η κρίση δεν ήταν διεθνής ήταν εθνική ενώ για το ΠΑΣΟΚ ως κυβέρνηση η κρίση ανάγεται σε ζήτημα «εθνικής κυριαρχίας».

Η κυβέρνηση εμφανίζεται να παλεύει σκληρά για την ελληνική κοινωνία, την ώρα που με την ακολουθούμενη πολιτική της επιτρέπεται η περαιτέρω απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων, δημιουργούνται στρατιές ανέργων και καταστρατηγούνται κεκτημένα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.

Εργασιακές Σχέσεις

Οι ευέλικτες μορφές απασχόλησης εξαπλώνονται άναρχα και χωρίς κανόνες στην εγχώρια αγορά εργασίας. Τα ποσοστά των εργολαβιών και της ενοικιαζόμενης εργασίας, το σύγχρονο «δουλεμπόριο» δηλαδή, αυξάνονται καθημερινά, δημιουργώντας μια νέα κοινωνική ομάδα, τους «φτωχούς εργαζόμενους των 400 Ευρώ». Πρόκειται για εργαζόμενους, που δεν προστατεύονται από το εργατικό δίκαιο και το πλαίσιο των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, ενώ στερούνται ακόμα και τα θεμελιώδη συνδικαλιστικά δικαιώματα. Το απαράδεκτο καθεστώς με τα «μπλοκάκια» και τη μερική απασχόληση έχει γίνει κανόνας και αναγκαία συνθήκη για να βρει κάποιος δουλειά. Σε πολλούς παραδοσιακούς κλάδους, όπως τα ναυπηγεία και η υφαντουργία το μεροκάματο και το ένσημο είναι πλέον επισφαλή και δυσεύρετα.

Το νέο νομοσχέδιο για τις εργασιακές σχέσεις υποκύπτει στις πιέσεις της εργοδοσίας για περαιτέρω συμπίεση του εργασιακού κόστους, με σημαντικές και ανεπίτρεπτες υποχωρήσεις σε αυτά που ζητούν οι επιχειρηματίες. Η προβλεπόμενη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, ουσιαστικά θέτει την οκτάωρη ημερήσια απασχόληση στο χρονοντούλαπο, ενώ αφήνει εκτός οποιασδήποτε ρύθμισης τις υπεργολαβίες. Επιτρέπει την επέκταση της «ευελιξίας» χωρίς την ανάλογη θεσμική

θωράκιση της «ασφάλειας» και την παροχή προστασίας στους εργαζόμενους από τις αναδιαρθρώσεις των επιχειρήσεων.

Σε ένα ιδιαίτερα δυσμενές περιβάλλον για την απασχόληση είναι επιτακτική ανάγκη δημιουργίας ενός ισχυρού πλέγματος ενδυνάμωσης της προστασίας της εργασίας, με την ενίσχυση των ελεγκτικών μηχανισμών, στην κατεύθυνση της διαφύλαξης και προώθησης του μοντέλου της μισθωτής εξαρτημένης εργασίας, την πλήρη και σταθερή απασχόληση. Οι σχετικές μεταρρυθμίσεις πρέπει να αναβαθμίζουν και όχι να υποβαθμίζουν την εργασία, να διασφαλίζουν και να περιφρουρούν συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς, να εμπεδώνουν εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα για όλους τους εργαζόμενους. Οι ευέλικτες μορφές εργασίας, όσο υφίστανται, θα πρέπει να λειτουργούν ως όχημα για ομαλή και σταθερή ένταξη στην αγορά εργασίας, άμεσα συσχετισμένες με ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης και όχι ως μέσο για την απόκτηση ανταγωνιστικών πλεονεκτημάτων από τις επιχειρήσεις.

Η διαδικασία της επιτήρησης της χώρας από την Ε.Ε. και σε λίγο καιρό από το Δ.Ν.Τ. θα απορυθμίσει και άλλο της ήδη απορυθμισμένες εργασιακές σχέσεις. Ήδη από το Ecofin και τις Βρυξέλλες στέλνουν τα τελεσίγραφα της απορύθμισης και της λιτότητας. Ζητούν την κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας και ελευθερία ακόμη και στις μαζικές απολύσεις. Η κυβέρνηση, το μόνο που κάνει είναι να διαχωρίζει τους εργαζόμενους σε κατηγορίες, με το δόγμα «διαίρει και βασιλεύει» διασπώντας την ενότητα της έκφρασης του Εργατικού Κινήματος. Εξαγγέλλει «πάγωμα» μισθών και περικοπή επιδομάτων στο Δημόσιο Τομέα αδυνατίζοντας την επιχειρηματολογία των εργαζομένων του Ιδιωτικού, ενόψει των διαπραγματεύσεων για την υπογραφή της νέας Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας. Ανοίγει, λοιπόν, την όρεξη στους εργοδότες για νέες αντεργατικές πρακτικές. Με την επέκταση των μέτρων και στις ΔΕΚΟ καταργεί στην πράξη τις Κλαδικές και Επιχειρησιακές Συλλογικές Συμβάσεις. Το Συνδικαλιστικό Κίνημα οφείλει να απαντήσει με το δικό του δόγμα η «Ισχύς εν τη Ενώσει».

Απαιτούμε να προστατευθεί ο θεσμός των Συλλογικών Διαπραγματεύσεων, για τη διαφύλαξη του κοινωνικού μοντέλου, μια και η απουσία κανόνων που λειτουργούν ισομερώς, θα δημιουργήσει ένα καθεστώς «ζούγκλας» στην αγορά εργασίας, όπου θα επιβιώνει μόνο ο ισχυρότερος.

Ασφαλιστικό Σύστημα

Αλλά και στο Ασφαλιστικό, σε αυτό το κορυφαίο κοινωνικό ζήτημα, που απασχολεί το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας, η κυβέρνηση υπονόμωσε κάθε δυνατότητα κοινωνικού διαλόγου, με την μονομερή απόφασή της για μείωση συντάξεων και αύξηση ορίων ηλικίας. Χρησιμοποιώντας την απειλή της κατάρρευσης των ασφαλιστικών ταμείων, δημιουργεί κλίμα τρομοκράτησης των εργαζομένων και των συνταξιούχων, προκειμένου να τους πείσει για την αναγκαιότητα των προτεινόμενων μέτρων ουσιαστικής αποδόμησης της Δημόσιας Κοινωνικής Ασφάλισης. Μέτρα άδικα, που δεν ενισχύουν ούτε τη βιωσιμότητα του Συστήματος ούτε την κοινωνική του αποτελεσματικότητα. Οι αντιασφαλιστικές πολιτικές της κυβέρνησης, αν εφαρμοστούν, καταργούν στη πράξη τόσο το δημόσιο και αναδιανεμητικό χαρακτήρα του Ασφαλιστικού Συστήματος όσο και την χρηματοδότηση των Ταμείων, φαλκιδεύουν την κατώτατη σύνταξη, με τη δημιουργία προνοιακών συντάξεων των 350 Ευρώ, στοιχειοθετώντας μια ακόμη βαθιά κοινωνική αδικία σε βάρος του κόσμου της μισθωτής εργασίας. Η κυβέρνηση ξεκινά από εκεί που σταμάτησε ο νόμος Γιαννίτση για περαιτέρω επιδείνωση.

Τα νέα μέτρα έχουν δημιουργήσει πανικό φυγής στους εργαζόμενους του Δημοσίου και Ευρύτερου Δημόσιου τομέα, που βρίσκονται κοντά στα όρια της συνταξιοδότησης. Η μαζική και βίαιη συνταξιοδότηση του έμπειρου προσωπικού, χωρίς ανάλογη μέριμνα για την αντικατάστασή τους θα μειώσει δραστικά την αποτελεσματικότητα των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας, την παραγωγικότητα της εργασίας δημιουργώντας δυσλειτουργίες σε μια περίοδο, που η κρατική μηχανή καλείται να λειτουργήσει άρτια.

Εμείς εμμένουμε εμφατικά στη θέση του τριπλού όχι σε αυξήσεις εισφορών, μειώσεις συντάξεων και αυξήσεις ορίων ηλικίας, θεωρώντας κάθε δυσμενή μεταβολή των παραπάνω ως «αιτία πολέμου». Η τριμερής χρηματοδότηση, ο καθολικός χαρακτήρας και η αναδιανεμητική διάσταση του Ασφαλιστικού είναι έννοιες αδιαπραγμάτευτες. Η διασφάλιση της βιωσιμότητας του μπορεί να πραγματοποιηθεί, μέσα από την πάταξη της εισφοροδιαφυγής και της αδήλωτης εργασίας, τον εξορθολογισμό του συστήματος απονομής πρόωρων και αναπηρικών συντάξεων και των κλάδων υγείας, της αξιοποίησης της περιουσίας των ταμείων καθώς και με την δημιουργία ταμείου

υποστήριξης του ασφαλιστικού συστήματος με την καταβολή ενός ποσοστού από την φορολόγηση των κερδών των επιχειρήσεων καθώς και από την φορολόγηση των off shore εταιριών.

Οραματιζόμαστε και προτείνουμε ένα Ασφαλιστικό Σύστημα, που να εμπνέει εμπιστοσύνη στους πολίτες, να αντιμετωπίζει τις υπάρχουσες στρεβλώσεις, να παρέχει ασφάλεια στους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους, να ενδυναμώνει την κοινωνική προστασία και να εγγυάται την αλληλεγγύη των γενεών.

Η ανάγκη της δημοσιονομικής εξυγίανσης της χώρας σε συνδυασμό με την εγχώρια και διεθνή κρίση δεν μπορεί και δεν πρέπει να αποτελέσει άλλοθι για ακόμη πιο σκληρή και κοινωνικά ανάλητη εισοδηματική πολιτική.

Ο κίνδυνος μια γενικευμένης κοινωνικής κρίσης επιβάλλει την ουσιαστική και πραγματική αναδιανομή του εισοδήματος υπέρ των οικονομικά ασθενέστερων. Η ενίσχυση του κοινωνικού κράτους μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσα από τη θεμιτή ανάπτυξη της ανταγωνιστικότητας, σε ένα πλαίσιο σεβασμού και ισχυροποίησης των εργασιακών δικαιωμάτων.

Η εισοδηματική πολιτική πρέπει να είναι ευθυγραμμισμένη, μέσα από ρεαλιστικές αυξήσεις, με την προοπτική ενίσχυσης των μισθωτών και των συνταξιούχων για τη βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου και με μεσοπρόθεσμο στόχο τη σύγκλιση με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Δεν μπορεί να επιβάλλονται «μέτρα Βρυξελλών» σε μισθούς «Νοτιανατολικής Ευρώπης».

Η Κυβέρνηση, όμως, διάλεξε και πάλι την οδό της κοινωνικής αστοχίας, προαναγγέλλοντας μέτρα «ψαλιδίσματος» των επιδομάτων και του 14^{ου} μισθού. Η υφή των μέτρων, το γεγονός δηλαδή ότι δεν έχουν τη μορφή έκτακτης εισοδηματικής εισφοράς, φανερώνει τη διάθεση για παγιοποίηση τους.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. παρέλαβε μια χώρα σε πολύ δύσκολη οικονομική κατάσταση λόγω της διεθνούς κρίσης και μετά την πεντάμηνη διακυβέρνησή του, πέντε μήνες αναποφασιστικότητας, την έφερε ένα βήμα πριν τη χρεοκοπία. Τα χρήματα που προσδοκά να εισπράξει τώρα από τους εργαζόμενους είναι χρήματα, που θα είχε γλιτώσει η χώρα και ο ελληνικός λαός αν το οικονομικό επιτελείο είχε προχωρήσει σε άμεσο δανεισμό-με χαμηλότερο επιτόκιο και μέτρα από το Νοέμβριο. Αποδεικνύεται ξεκάθαρα πως παρά τις προεκλογικές ρητορικές και τα μεγάλα λόγια «τάζοντας στους

πάντες τα πάντα», ενώ γνώριζαν το μέγεθος του προβλήματος δεν είχαν κανένα σχέδιο ήπιας προσαρμογής στα νέα οικονομικά και δημοσιονομικά δεδομένα.

Σε μια περίοδο, που θα πρέπει να τεθούν οι βάσεις μιας νέας αναπτυξιακής τροχιάς για την ελληνική οικονομία, με ανάσες ρευστότητας στην αγορά, ανατρέπεται ο οικογενειακός προϋπολογισμός, μειώνεται το διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών και η φορολογητέα ύλη. Βέβαιο αποτέλεσμα η καθήλωση της πραγματικής οικονομίας, με ορατό τον κίνδυνο για νέες μαζικές απολύσεις.

Για την αντιμετώπιση της κρίσης και την αναπτυξιακή προοπτική της ελληνικής οικονομίας απαιτούνται ανάσες στη αγορά, στήριξη των ασθενέστερων κοινωνικών τάξεων και των μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Απαιτούνται δημόσιες επενδύσεις και διαρθρωτικές αλλαγές, όχι μετρά «στραγγαλισμού». Η δημοσιονομική ανισορροπία της χώρας, άλλωστε, θα πρέπει να αναζητηθεί στην αύξηση των κρατικών εσόδων και όχι στη μείωση των δημοσίων επενδύσεων. Δεν εξαντλείς τα χαμηλά και μεσαία στρώματα του πληθυσμού για να τα σώσεις.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα της χώρας δεν είναι η οικονομική κρίση είναι η δημογραφική γήρανση, με συνέπειες στα δημοσιονομικά μεγέθη πολλαπλάσια δυσμενέστερες της κρίσης. Η στήριξη του θεσμού της οικογένειας, η δημιουργία ενός πλαισίου ευνοϊκού για την γέννηση και την ανατροφή των παιδιών, που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της σύγχρονης ελληνικής οικογένειας, με δύο γονείς σκληρά εργαζόμενους και όχι καλά αμειβόμενους, είναι πρώτη προτεραιότητα, κοινωνικού, οικονομικού και εθνικού χαρακτήρα.

Φορολογικό Σύστημα

Η κυβέρνηση ολοκληρώνει την ανεύθυνη αντικοινωνική της τριλογία (μετά την Εισοδηματική Πολιτική και το Ασφαλιστικό) με τα νέα φορολογικά μέτρα. Το Φορολογικό Σύστημα πέρα από κύρια πηγή εσόδων για κάθε κράτος οφείλει να είναι και ένας μηχανισμός δίκαιης αναδιανομής του πλούτου προς τους εισοδηματικά ασθενέστερους, διαμορφώνοντας μέσα από ένα αναπτυξιακό πλαίσιο συνθήκες κοινωνικής ευημερίας και ενδυνάμωσης της κοινωνικής συνοχής.

Η διάρθρωση των φορολογικών εσόδων στην Ελλάδα, σύμφωνα με όλες τις έρευνες, αποκαλύπτει ότι οι έμμεσοι φόροι εξακολουθούν να αποτελούν τη βασική πηγή των δημοσίων εσόδων ενώ τα έσοδα από τους άμεσους φόρους ως ποσοστό του

ΑΕΠ είναι από τα χαμηλότερα στην Ε.Ε.. Αυτή η πραγματικότητα σε συνδυασμό με το γεγονός, ότι οι μισθωτοί και τα μεσαία εισοδήματα επωμίζονται τον κύριο όγκο του φορολογικού βάρους αποδεικνύουν το μεγάλο έλλειμμα της κοινωνικής και δημοσιονομικής αποτελεσματικότητας του Φορολογικού Συστήματος, στοιχειοθετώντας την ανάγκη για πλήρη ανατροπή της σημερινής του μορφής.

Αναδεικνύεται, όμως, και ο κοινωνικά άδικος και αντιαναπτυξιακός χαρακτήρας των νέων φορολογικών μέτρων. Η διόγκωση της έμμεσης φορολόγησης, σε συνθήκες ύφεσης, με αύξηση του ΦΠΑ κατά 2 μονάδες, αύξηση του φόρου στα καύσιμα, όταν το ελληνικό παραγωγικό μοντέλο βασίζεται στις οδικές μεταφορές και μετατροπή πολλών ειδών πρώτης ανάγκης σε αγαθά πολυτελείας, οξύνουν το πρόβλημα ρευστότητας στην αγορά και δημιουργούν στασιμοπληθωρισμό.

Η φορολόγηση των ακινήτων επιφέρει την περαιτέρω μείωση της οικοδομικής δραστηριότητας, όταν στην Ελλάδα οι ιδιωτικές επενδύσεις σε κατοικίες συσχετίζονται σημαντικά με την μείωση της ανεργίας. Μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον, ο εργαζόμενος αναγκάζεται να γίνει κυνηγός αποδείξεων, με την κρυφή φορολόγησή του επόμενου έτους, να συρρικνώνει ακόμη περισσότερο το εισόδημά του.

Διεκδικούμε τη ριζική αναμόρφωση-μεταρρύθμιση του ισχύοντος Φορολογικού Συστήματος σε μια κοινωνικά δίκαιη, αναδιανεμητική και αναπτυξιακή κατεύθυνση, έτσι ώστε οι εργαζόμενοι να πάνε να αποτελούν τα μόνιμα φορολογικά υποζύγια, τα «κορόιδα της φορολογίας». Στόχος μας είναι η ενιαία προοδευτικά τιμαριθμοποιημένη κλίμακα. Οι φορολογικές επιβαρύνσεις πρέπει να εναρμονιστούν απόλυτα με τη φοροδοτική ικανότητα, μέσα από τεκμήρια απόκτησης περιουσιακών στοιχείων και διαβίωσης. Η αύξηση των εσόδων μπορεί να έρθει μέσα από την ενίσχυση των ελεγκτικών διαδικασιών για την πάταξη της φοροδιαφυγής και της φοροκλοπής, την καταπολέμηση της παραοικονομίας, την αύξηση των άμεσων φόρων, τον επαναπατρισμό κεφαλαίων, την περικοπή προκλητικών και οικονομικά αναποτελεσματικών φοροαπαλλαγών καθώς και την αποτελεσματική αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας. Ας φορολογηθούν, επιτέλους, αυτές οι 200-250 μεγάλες επιχειρήσεις, που έχουν συσσωρεύσει τον πλούτο της χώρας. Ας φορολογηθούν τα υπερκέρδη των τραπεζών, που οι καταχρηστικές συμπεριφορές τους δεν έχουν όρια.

Μέσα από στοχευμένες μειώσεις φορολογικών συντελεστών για επαναπατριζόμενες βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις, για επιχειρήσεις που συμβάλουν στην απασχόληση, την έρευνα, τις νέες τεχνολογίες ή που στηρίζουν την τοπική και περιφερειακή αυτοδιοίκηση, θα δημιουργηθεί ένα ελκυστικό επενδυτικό περιβάλλον με κοινωνική ανταποδοτικότητα, θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας και θα τροφοδοτηθεί η ανάπτυξη.

Το 34^ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ πραγματοποιείται στη Χαλκιδική σε μια περιοχή, που δοκιμάστηκε λίγα χρόνια πριν, από μια μεγάλη πυρκαγιά, με καταστροφικά αποτελέσματα για τη χλωρίδα και την πανίδα της. Η διάσωση του φυσικού πλούτου της χώρας πρέπει να γίνει καθήκον όλων μας. Είμαστε στη Μακεδονία, που μαστίζεται από περιφερειακές ανισότητες, μεγάλα ποσοστά ανεργίας και αποβιομηχάνισης, σε κλάδους που κάποτε αποτέλεσαν την ατμομηχανή της Ελληνικής Οικονομίας. Η όποια διοικητική μεταρρύθμιση για να έχει επιτυχία θα πρέπει να συνοδευτεί με διάθεση σημαντικών πόρων και αρμοδιοτήτων στην περιφερειακή αυτοδιοίκηση, στοχευμένες πολιτικές για την απασχόληση και την ανάπτυξη. Βρισκόμαστε στην Μακεδονία, όπου το όνομα και η ελληνικότητά της είναι κατοχυρωμένα με αγώνες όλου του ελληνικού λαού. Αυτή είναι η απάντηση σε όσους προσπαθούν να συνδέσουν τη χρηματοπιστωτική εξάρτηση της χώρας με εθνικού τύπου παραχωρήσεις.

Συνδικαλιστικό Κίνημα και ΓΣΕΕ

Σε αυτή τη δύσκολη συγκυρία για τον κόσμο της μισθωτής εργασίας, το Συνδικαλιστικό Κίνημα πρέπει να βγει επιθετικά, κοιτώντας μπροστά από τις εξελίξεις, ώστε όχι μόνο να αποτελέσει ανάχωμα, αλλά να διαπραγματευθεί με τους δικούς του όρους υπέρ του κόσμου της μισθωτής εργασίας, καθώς και όσων βρίσκονται παρά τη θέληση τους εκτός αγοράς εργασίας.

Η δολοφονική απόπειρα ενάντια στον πρώην Πρόεδρο της ΓΣΕΕ Χρήστο Πολυζωγόπουλο πριν μερικά χρόνια αλλά και η άνανδρη επίθεση στον νυν Πρόεδρο Γιάννη Παναγόπουλο καταδικάζονται απερίφραστα. Υπάρχει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο απαξίωσης του Συνδικάτου, σε μια περίοδο όπου οι εργαζόμενοι όλης της χώρας το έχουν περισσότερη ανάγκη από ποτέ. Κάποιοι επιθυμούν να μας φιμώσουν αλλά δεν πρόκειται να το καταφέρουν.

Η ΓΣΕΕ οφείλει να παραμείνει ενωμένη, πιστή και σταθερή στους διεκδικητικούς της στόχους. Η ανατροπή της παρούσας κατάστασης απαιτεί δημοκρατική λήψη αποφάσεων στο εσωτερικό της Συνομοσπονδίας, ομοψυχία και συλλογική δράση. Η κοινή πορεία μέσα στο Συνδικαλιστικό Κίνημα είναι υποχρέωση όλων μας και απαραίτητη προϋπόθεση για την ισχυροποίηση του.

Πιστεύουμε και θα συνεχίσουμε να στηρίζουμε μια ΓΣΕΕ ελεύθερη, ακηδεμόνευτη και διεκδικητική, ένα πλουραλιστικό και ανεξάρτητο Συνδικάτο, με αποδοχή στην κοινωνία, που όλες οι παρατάξεις θα συναποφασίζουν και θα συνεργάζονται για την προώθηση των δικαιωμάτων των εργαζόμενων. Άλλωστε, τα προβλήματα και οι λύσεις τους δεν έχουν χρώμα.

Ας κρατήσουμε αυτά τα πολλά και ουσιαστικά που μας ενώνουν, παραμερίζοντας τις όποιες διαφωνίες. Μέσα από το 34^ο Συνέδριο πρέπει να σφυρηλατηθεί η ενότητα, να συνθέσουμε τις διαφορετικές ιδεολογικές μας προσεγγίσεις και να απομονώσουμε τους παραταξιακούς ανταγωνισμούς. Όλοι εμείς ως εκπρόσωποι των μη προνομιούχων καλούμαστε να δώσουμε ένα σκληρό και πολυμέτωπο αγώνα, με πολλές σημαντικές και δύσκολες μάχες.

Μάχες με την κυβέρνηση για να μην εφαρμοστούν αυτά τα μέτρα πρωτοφανούς κοινωνικής αδικίας.

Μάχες με τους εργοδότες, προκειμένου να διασφαλίσουμε όρους προστασίας του εισοδήματος, της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων.

Μάχες για τη μαζικοποίηση του Συνδικαλιστικού Κινήματος, μέσα από την ενεργοποίηση σχέσεων με τους εργαζόμενους σε όλο το εύρος του Ιδιωτικού Τομέα, ώστε να μεγιστοποιηθεί η συνδικαλιστική πυκνότητα τόσο στους παραδοσιακούς, όσο και στους νέους τομείς παραγωγικής δραστηριότητας. Πρέπει να προχωρήσει η δημιουργία και οργάνωση νέων θεσμών εκπροσώπησης των απασχολούμενων στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, των εργαζομένων με «ευέλικτες» μορφές εργασίας καθώς και των ανέργων. Σε αυτήν την κατεύθυνση οφείλουμε να ολοκληρώσουμε άμεσα τον εκσυγχρονισμό και την αναδιοργάνωση των ήδη υπαρχόντων θεσμών.

Μάχες ακόμα και με τους ίδιους μας τους εαυτούς για να εκλείψουν αλαζονικές συμπεριφορές και πολιτικοί καιροσκοπισμοί, που δεν συνάδουν με το ύφος και το ήθος ούτε της Συνομοσπονδίας μας αλλά ούτε και αυτών που εκπροσωπούμε. Μόνο έτσι θα μπει ένα τέλος στην απαξίωση των Συνδικάτων και θα σταθούμε

απερίσπαστοι δίπλα στο πρόβλημα του κάθε εργαζόμενου, αποκαθιστώντας την ευθεία σχέση που πρέπει να έχουν οι εργαζόμενοι με τον τριτοβάθμιο φορέα αντιπροσώπευσής τους. Αξιοποιώντας τις νέες μορφές έκφρασης, την τεχνολογία και το διαδίκτυο πρέπει να προσανατολιστούμε και σε τρόπους ενημέρωσης, δράσης και κινητοποιήσεων συμβατούς με τους «μοντέρνους καιρούς», να απευθυνθούμε σε όλες τις ηλικιακές ομάδες του εργατικού δυναμικού και της κοινωνίας, ενισχύοντας τον κινηματικό χαρακτήρα της ΓΣΕΕ και διευρύνοντας το φάσμα της εκπροσώπησής της.

Αυτά τα τρία χρόνια, που μεσολάβησαν από το 33^ο έως το 34^ο Συνέδριο, δείχνουν ότι η ΓΣΕΕ συνεχίζει σταθερά την αναβάθμιση της λειτουργίας της, αποκτώντας δομές ενός σύγχρονου ευρωπαϊκού Συνδικάτου. Λαμβάνοντας σοβαρά υπόψη τις ραγδαίες τεχνολογικές και οργανωτικές εξελίξεις και με την στήριξη της ΔΑΚΕ επένδυσαν περισσότερο στην γνώση, την έρευνα, την μελέτη, την καινοτομία, στην παραγωγή πολιτικών θέσεων και στην τεκμηρίωση βασισμένη στην επιστημονική γνώση.

Υποστηρικτικοί Φορείς της ΓΣΕΕ

Παρακολουθώντας κανείς την πορεία και εξέλιξη των Ερευνητικών Υποστηρικτικών Φορέων της ή βλέποντας μόνο τους Απολογισμούς και Προγραμματισμούς των δράσεων τους, μπορεί εύκολα να διαπιστώσει την πολυδιάστατη παρέμβαση των Συνδικάτων στην Ελληνική κοινωνία.

Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, το Κ.Ε.Κ. ΙΝΕ/ΓΣΕΕ και το ΚΑΝΕΠ / ΓΣΕΕ εμφανίζουν μια μεγάλη σειρά επιστημονικών εκδόσεων για φλέγοντα ζητήματα, όπως οι Εργασιακές Σχέσεις, η Ελληνική Οικονομία, η Απασχόληση, η Υγιεινή και Ασφάλεια, το Φορολογικό Σύστημα, το Ασφαλιστικό, το εκπαιδευτικό σύστημα, η δια βίου μάθηση, η επαγγελματική κατάρτιση κ.λ.π. Μέσα από αυτή τη δραστηριότητα παρέχονται τεκμηριωμένες θέσεις και υπεύθυνες προτάσεις, που αναβαθμίζουν την ποιότητα και αξιοπιστία της συνδικαλιστικής παρέμβασης, καθιστώντας το Συνδικαλιστικό Κίνημα ως τον πλέον εμπειριστατωμένο και αξιόλογο κοινωνικό διαπραγματευτή, ικανό να ανταποκριθεί στην πολυπλοκότητα των εγχώριων και διεθνών προβλημάτων.

Η Ακαδημία της Εργασίας, του ΚΑΝΕΠ, φροντίζει να μετατρέπει την παραχθείσα γνώση καθώς και την τεκμηρίωση σε συνδικαλιστική εκπαίδευση έτσι

ώστε να επιτυγχάνεται η ποιοτική αναβάθμιση (γνώσεων, δεξιοτήτων και ικανοτήτων) των συνδικαλιστικών εκπροσώπων και των στελεχών.

Το ΚΕ.ΠΕ.Α φροντίζει να παρέχει την ενημέρωση, την πληροφόρηση και σε ορισμένες περιπτώσεις την νομική υποστήριξη σε εργαζόμενους καθώς και σε μέλη ευπαθών κοινωνικών ομάδων.

Το ΑΡ.ΙΣΤΟ.Σ φροντίζει να διατηρεί και να υπενθυμίζει σε εμάς, στην κοινωνία και στις επόμενες γενιές την ισχυρή ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος.

Για τους παραπάνω λόγους οι επιστημονικοί, υποστηρικτικοί φορείς της ΓΣΕΕ πρέπει να υποστηριχθούν, να ενισχυθούν, να αναπτυχθούν και να λειτουργήσουν σε σωστή πολιτική και οργανωτική βάση.

Η μοναδική προϋπόθεση που θέτουμε είναι η ανεξαρτησία τους από «παραταξιακές» και κομματικές σκοπιμότητες και υπαγορεύσεις, όπως πολλές φορές έχει συμβεί στο παρελθόν και σε ορισμένες περιπτώσεις συνεχίζεται και σήμερα.

Τέλος, υποστηρίξαμε την ορθή πολιτική απόφαση της ΓΣΕΕ για διασύνδεση του Εργατικού με το Καταναλωτικό κίνημα, με την ενεργή συμμετοχή μας τόσο στον Σύλλογο όσο και στην Ένωση Καταναλωτών-Εργαζόμενων. Δυστυχώς, μετά από μια σειρά αλαζονικών και αντιδοεντολικών συμπεριφορών στην Ένωση Καταναλωτών-Εργαζομένων, όπου καταστρατηγούσαν στην πράξη την συμφωνία για ομοφωνία και συναπόφαση, αναγκαστήκαμε να αποχωρήσουμε από το όλο εγχείρημα.

ΔΑΚΕ Ι.Τ.

Στη ΔΑΚΕ όλα αυτά τα χρόνια δεν απεμπολήσαμε την ιδεολογική μας ταυτότητα-τον κοινωνικό φιλελευθερισμό και τα χαρακτηριστικά της φυσιογνωμίας μας, που δεν είναι άλλα από αυτά που εμπεριέχει ο τίτλος μας, Δημοκρατική Ανεξάρτητη Κίνηση Εργαζομένων.

Η παρουσία του Κώστα του Πουπάκη στο «τιμόνι» της παράταξης, -όπως και πολλών άλλων στελεχών που σήμερα είναι απόμαχοι της δουλειάς- από το 2001 και από το 2004 στη θέση του Γενικού Γραμματέα σφράγισε μια ολόκληρη εποχή τόσο για τη ΔΑΚΕ, όσο και για το Συνδικαλιστικό Κίνημα γενικότερα.

Με πρωτεργάτη τον Κώστα βρεθήκαμε δίπλα στους εργαζόμενους, διεκδικώντας δυναμικά τα αιτήματά μας, με το λόγο της ΔΑΚΕ να ακούγεται σε ολόκληρη την κοινωνία, απηχώντας τις απόψεις της μεγάλης της πλειοψηφίας.

Σταθήκαμε ανυποχώρητοι απέναντι σε όλες τις κυβερνητικές αποφάσεις, που έθιγαν κεκτημένα εργασιακά δικαιώματα, όταν η Νέα Δημοκρατία ήταν στην εξουσία. Συγκρουστήκαμε με τις πολιτικές της αλλά και με λογικές προσώπων, που έβαζαν τους εργαζόμενους και τις ανάγκες τους κάτω από τα κέρδη, καταγγείλαμε αλαζονικές συμπεριφορές διορισμένων διοικητών και «χτυπήσαμε το χέρι» στους τραπεζίτες και την εργοδοσία, συμβάλλοντας στην υπογραφή ευνοϊκών Ε.Γ.Σ.Σ.Ε. για τους εργαζόμενους.

Η παράταξή μας και ο Πρόεδρός της προσωπικά με τη στάση του στο εσωτερικό του Συνδικάτου εγγυήθηκε την ενότητα και πρωταγωνίστησε στην εξωστρέφειά του Εργατικού Κινήματος. Η ενδυνάμωση της θέσης και του ρόλου της ΓΣΕΕ, η περιφερειακή διάρθρωση του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, η λειτουργία της Ακαδημίας της Εργασίας και της Συνδικαλιστικής Εκπαίδευσης πραγματοποιήθηκαν με την τεράστια συμβολή της ΔΑΚΕ. Ακόμη και σήμερα ως Ευρωβουλευτής συνεχίζοντας τη σχέση ζωής του με τα Συνδικάτα προωθεί τα αιτήματα του κόσμου της μισθωτής εργασίας και των μη προνομιούχων στα ευρωπαϊκά θεσμικά κέντρα λήψης αποφάσεων.

Η ΔΑΚΕ συνεχίζει την ανοδική της πορεία μέσα στους χώρους δουλειάς, αποτελώντας τον ιμάντα μεταφοράς της ανεξάρτητης και διεκδικητικής συνδικαλιστικής κουλτούρας σε κάθε εργασιακό περιβάλλον. Η δράση μας έφερε έμπρακτα αποτελέσματα και απέδειξε ότι το Συνδικαλιστικό Κίνημα μπορεί και πρέπει να είναι αξιόπιστο. Μια διαδρομή καταξίωσης στην Ελληνική Κοινωνία, που έχει καταστήσει την παράταξή μας εγγυητή της προστασίας των εργαζομένων, μέσα από την ακηδεμόνευτη συνδικαλιστική δράση. Η διασφάλιση των συμφερόντων των εργαζομένων αποτελεί για εμάς αφετηρία και καταληκτικό στόχο.

Η ΔΑΚΕ δηλώνει δυναμικά παρόν σε αυτήν την κρίσιμη στιγμή για τους εργαζόμενους και τις οικογένειες τους, τα χαμηλά και τα μεσαία εισοδηματικά στρώματα. Με παρακαταθήκη τη διαχρονική συνέχεια και συνέπεια της δράσης μας, ανεξαρτήτως κυβερνητικού χρωματισμού, θα υπηρετήσουμε και θα αγωνιστούμε, με μεγαλύτερη ένταση, για τα δίκαια αιτήματα της κοινωνίας των εργαζομένων. Με τους εργαζόμενους για τους εργαζόμενους, για μια κοινωνία ισότητας, προκοπής και ίσων ευκαιριών για όλους.

Μέσα από μια ειλικρινή στάση και τεκμηριωμένες λύσεις, μακριά από πρακτικές συμβιβασμού και κομματικών παρωπίδων, προωθούμε την ενότητα του

Συνδικάτου, την ενιαία έκφραση των εργαζομένων απέναντι στις νεοφιλελεύθερες λογικές της εργοδοσίας. Αναζητήσαμε και πετύχαμε πλατιές συμμαχίες και συνασπισμούς με δυνάμεις, που κινούνται στον ευρύτερο φιλελεύθερο χώρο και τις παρυφές της κεντροαριστεράς. Συμπεριλάβαμε στα ψηφοδέλτιά μας και διαφορετικές ιδεολογικές προσεγγίσεις, με τη λογική της χρήσιμης πολυφωνίας και ενός κοινού πλαισίου συμφωνίας, έξω από κάθε πρακτική «κουκουλώματος» της πολιτικής διαφορετικότητας.

Στο σύγχρονο σημερινό παγκοσμιοποιημένο οικονομικό περιβάλλον και ως εργαζόμενοι-πολίτες μιας ευρωπαϊκής κοινωνίας αντιληφθήκαμε την ανάγκη ευρύτερων ευρωπαϊκών συμμαχιών, για την καλύτερη αντιμετώπιση των κοινών προβλημάτων του ευρωπαϊκού εργατικού δυναμικού. Με αυτόν τον τρόπο προχωρήσαμε στην ένταξη της ΔΑΚΕ στην Ένωση των Ευρωπαϊκών Χριστιανοδημοκρατικών Συνδικάτων (EUCDW), ως πλήρες μέλος με σημαντική αντιπροσώπευση στο Προεδρείο του, το Διοικητικό Συμβούλιο και στο σύνολο των μηχανισμών λήψης αποφάσεων.

Στη ΔΑΚΕ όλοι μαζί, με μοναδική μας δέσμευση το συμφέρον των εργαζομένων που εκπροσωπούμε και της κοινωνίας γενικότερα, συνεχίζουμε μακριά από κάθε είδους εξαρτήσεις, κέντρα εξουσίας και σκοπιμότητες, χωρίς παρωπίδες, με υπεύθυνες ιδέες, θέσεις και διεκδικητικούς στόχους.

Πρέπει να βάλουμε τις ανθρώπινες ανάγκες πάνω από τα κέρδη και τις αγωνίες των εργαζομένων πάνω από τα νούμερα. Μέσα από κοινούς αγώνες σε κάθε μετερίζι να προωθήσουμε τα δίκαια των εργαζομένων, που αποτελούν τη δύναμή μας και τη μοναδική νομιμοποιητική μας βάση.

